

tør jeg desværre ikke her stole paa megen Tilslutning til saadanne Betragtninger. Maa jeg dog saa Lov til at sige som min personlige Opfattelse: Vi have Embedsmænd, baade lave og store og høje nok i Forvejen. Vi skulle ikke uden absolut tvingende Nødvendighed skabe ny Embeder. Jeg vil imidlertid ikke foreslåa at stemme mod Forslagets Omgang til 2den Behandling, fordi jeg antager det for muligt, jaaledes som Mindretallet ogsaa gik ud fra i det andet Ting, at der virkelig kan være Trang i det kirkelige Kontor i Ministeriet til større Arbejdskraft. Skulde det vise sig, at Ministeren ikke har Assistance nok i 1 Kontorchef, 1 Fuldmægtig og 4 Assistentter foruden Strivere, skulde det vise sig, at Publikums Tarv til Sagernes hurtige Ekspedition fordrer, at der kommer flere Embedsmænd, og at man ikke med Willighed kan forlange af Assistentterne, at de skulle være paa Kontoret mere end 3—4 Timer om Dagen for den Gage — jeg siger ikke noget derimod — er det muligt, at man kan komme til at tilkaade en Bevilling eller en Ordning, hvorved Ministeren faar større Arbejdsstyrke. Det vilde være en passende Opgave for et Udvalg at undersøge, om vi altsaa skulle til at forbedre Ekspeditionen af de gejstlige Sager. Naar nu den ærede Minister siger, at den er utilfredsstillende — jeg troede, den var udmærket god — men naar Ministeren nu siger, at den kan ikke gaa, i alt Fald ikke i Længden, og vi altsaa skulle til at hjælpe paa den, synes jeg, det fortjener alvorlig Overvejelse, om det ikke kan gøres paa den Maade, at man giver den højtærede Minister nogen Assistance. Det behøver jo ikke netop at være juridiske Kandidater; maatte man ogsaa kunde bruge teologiske Kandidater i dette gejstlige Kontor. Lad os undersøge, om det ikke er den rette Vej, om vi ikke ad den kunne komme den højtærede Minister i Møde. Jeg tror, at hvis denne Lov skal være dikteret af særlig Velvilje mod den ærede Minister — som han ikke vil tvivle om, at ogsaa jeg er besjælet af — gøre vi ham en betydelig større Tjeneste ved at give ham et flink yngre, arbejdsdygtigt Personale end ved at give ham en Departementschef, som kun vil blive en Hemsko for ham selv og hans Kontorchef og et nyt Dmsvøb, der vil bevirke, at Sagerne ere længere under Vejs, end de pleje at være.

Lh. Nielsen: Denne Sag har jo været meget vidtløftig behandlet i to Samlinger i det andet Ting, hvor det har været henvist til et Udvalg paa 15 Medlemmer. Efter meget lange Forhandlinger og efter megen Debatteren frem og tilbage, er Folke-

tinget nu endelig med overvejende Flertal blevet enigt om denne Sag. Vi leve jo i en Arbejdsperiode. Alle sige, at de ville fremme Arbejdspolitikken og Forhandlingspolitikken, men dermed følger jo saa ogsaa, at man er nødt til at tage et vist Hensyn til hinanden; thi det kan ikke kaldes at drive Arbejds- eller Forhandlingspolitik, hvis man ensidig vil gennemføre sin Vilje. Vi maa ikke glemme, at her ere vi tre om at raade: Regeringen, Folketinget og Landstinget. Arbejdspolitik kan det aldrig kaldes, hvis man ensidig vil gennemføre sin Vilje. Jeg tror, at man for denne Sags Vedkommende maa, naar man gennemgaar, hvad der er fremført i Folketinget om denne Sag, baade i Fjor og i Aar, baade en temmelig udførlig Betænkning og de lige saa udførlige mundtlige Forhandlinger, erkende, at vi ikke her bør komme ind paa meget vidtløstige Udtalelser om denne Sag. Det forekommer mig, at man baade her og der har, om man saa maa sige, struet den ret meget op. Her er ikke Tale om en Række af Embedsmænd, og naar den ærede sidste Taler bemærkede, at det var jo meget mere, her forlangtes, end ved Sygekasseloven, skal jeg dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, at ved Sygekasseloven erklærede den ærede Indenrigsminister, at det var ikke alene en Kontorchef, der var Tale om, men at der stod en hel Stab bagved ham. Nu, selv om denne Stab ikke er saa meget stor, er det i alt Fald mere end her, hvor der i Grunden kun er Tale om 1 Embedsmand, nemlig en Departementschef, her er jo et Kontor i Forvejen. Her er kun Tale om at udrede 5,200 Kr. til at begynde med; det er det hele. For Pengenes Skyld synes jeg derfor ikke, det er værd, dersom Sagen betragtes som nødvendig, at gøre store Vanstieligheder her. Naar man, som vi forleden Dag og Rigsdagen i det hele taget, ere enige om at votere 6—7,000 Kr. til en Embedsmand med Kontor i et Distrikt i Vardeegnen med 10—12,000 Mennesker, saa forekommer det mig, at den Sag, vi her forhandle, hvad Befolkningen angaar, forholdsvis har meget mindre Dimensioner, især naar man tager Hensyn til, at det er et Departement for Folkekirken, hvis Omkostninger løbe op til mellem 4 og 5 Mill. Kr. Set fra den Side forekommer Sagen mig at være meget lille.

Den ærede sidste Taler argumenterede meget udførlig mod Sagen og sagde, at det var gaaet godt i de 20 Aar, i hvilke Fonquières havde staaet derfor, siden 1870, i hvilken Tid man kun har haft et Departement, idet en Kontorchef havde fungeret som Departementschef. Ja, hvor godt eller